

7. fejezet

Egy igazi karácsony

Az online vásárlás több szempontból is kielégítő tevékenység. Elégedettséggel tölti el a tudat, hogy a küldetés-segítők örülnek majd az ajándékoknak, és nagyon kényelmes a célszemély kanapéjáról intézni a bevásárlásokat. Ráadásul jó érzés, hogy a HYDRA vagyonát terrortámadások megszervezése és szerencsétlenségek okozása helyett arra használja, hogy örömet szerezzen egyszerű állampolgároknak és a HYDRA ellenségeinek.

– Mik ezek? – kérdezi Rogers, amikor a csomagok elkezdnek megérkezni.

– Karácsonyi ajándékok.

Rogers arca felettébb viccesen néz ki, amikor meglepődik. A szemöldöke nagy utat jár be azon a méretes homlokon.

– Ez nagyon sok doboz, Buck.

Barnes látta már a kirakatokat és a reklámokat.

– Attól függ, mihez képest.

Rogers pislog, majd elneveti magát.

– 1941-hez képest. Úgyhogy inkább befogom a számat.

Az lenne csak az igazi karácsonyi csoda.

– Ne aggódj, Rogers, nem mind a tiéd.

Ezt Rogers újabb nevetéssel jutalmazza.

Mivel a karácsony az adakozás ünnepe, Barnes megengedi Rogersnek, hogy segítsen becsomagolni az öregek ajándékait. Eleanor macskáé akkora dobozban érkezett, amibe kis híján ők maguk is beleférnek. Ragasztanak egy masnit a tetejére és elrejtik a ruhásszekrényben, mert egyébként túl sok papírt kellene rápazarolni.

A csomagolás kellemes tevékenység, a pazarlást elkerülendő egyenes vonalak meghúzása és a pontos papírmennyiség kiszámítása szükséges hozzá. Rogers megtanítja, hogyan pödörje meg a szalagot az olló élével. Ezt követően Barnes mindenre több szalagot tesz.

Többször is átrendezi a csomagokat a fa alatt és körülötte. A Rogersnek szánt egyforma dobozok szimmetrikusan elrendezve is jól mutatnak, de Barnes arca mosolyra görbül, miután tornyot épít belőlük. Viccesen néznek ki.

Rogers rendszeresen megrázogatja őket.

– Mi a fenéből tudtál nekem nyolc darabot venni? És mi ez a pici csomag még hozzá?

A Barnes által azonosított érzelem: várakozás. Úgy gondolja, Rogers viccesnek találja majd az ajándékokat. Reméli. Neki csak három doboza van, de az egyik nagy és nehéz, és egyértelműen valamilyen eszközt tartalmaz.

Kísértést érez, hogy az éjszaka közepén felkeljen, megbontsa a csomag szélén a papírt, és meglesse, mi van benne.

Ez a 2,5 hét már önmagában is egy ajándék. Nincs több hangos zaj, sem hirtelen megvilágosodás, ami megingatná a biztonságerzetét. A jobb válla csaknem teljesen visszanyeri a működőképességét. A biztonságiak JARVISnak, az épületnek küldött

beszámolói alapján a védelmi készség szintje elfogadható. Stark felhívja Rogerst, és 6 percig locsog neki a HYDRA aktivitásának csökkenéséről Észak-Amerikában.

– Így, hogy még azok a rohadékok is ünneplik, kicsit elment a kedvem a karácsonytól – mondja Stark.

– Áh, ez normális – feleli Rogers –, a náci is ugyanezt csinálták.

Nem fog sokáig tartani. A rossz fiúk folytatni fogják a gonoszságait. És ahogy repülő Sam és Romanov is megmondta, a saját problémái sem fognak egyhamar megoldódni. A küldetés még mindig nem tért vissza, még mindig csupán egy szorító érzés a mellkasában.

De egyelőre Steve lakása fenyőillatot áraszt, éjszaka karácsonyi fények világítják meg, a szeretet és a nagylelkűség jelei fényes papírba csomagolva várakoznak a fa alatt, és minden nap találkoznak az öregekkel. És mivel Barnes már maga mögött tudhat egy ünnepi menüt, és mindkét karja működik, a stressz szintje csak 8%-kal emelkedik meg a karácsonyi vacsora gondolatára.

Barnes úgy dönt, hogy szereti a karácsonyt. A zene is szép. Rogers énekel. A hangra Barnes izmai ellazulnak, és az elméje felhagy az aggodalmaskodással.

– Neked mindig sokkal jobb hangod volt, mint nekem, Buck – mondja Rogers –, és szeretnél énekelni.

Barnes a fejét rázza. Nincs olyan isten, hogy dalra fakadjon Rogers előtt. Valószínűleg borzalmas lenne. Az eligazítás semmi támpontot nem ad a témával kapcsolatban.

Egyik nap, amíg Rogers zuhanyozik, megpróbálkozik egy dallal: egy lassú, egyszerű dallamú vallásos éneket választ. Nem olyan borzasztó, de a hangja érdes és bizonytalan. Részben sikeres próbálkozás, több adat begyűjtésére nincs szükség.

Az idő továbbra is hideg. Barnes a jó meleg pulóverében és kabátjában nem bánja, de már Lidia is kezd fáradtnak tűnni. A lerobbant épület nem képes megtartani a meleget, hiába mennek egész nap a radiátorok.

Amikor meglátogatják Esthert, épp a kanapén kuporog egy takaró alatt.

– Nem mozdulhatok – mondja. – Eleanor fázik.

Hogy fázhat Eleanor macska abban a nagy bundában? Bár az ablakok be vannak fagyva.

– Jimmy kedves, készítenél egy teát?

A konyhában, miközben a kannából felszálló gőz gomolygását figyeli a hideg, száraz levegőben, Barnes az út túloldalán lévő üres lakásra gondol.

Épület magas szintű biztonsági rendszerére gondol, ahol talán csak egy összpontosított bombatámadás tehetne kárt Rogersben (vagy őbenne). Ahol szuperhősök élnek, akik képesek leállítani Barnest, ha Rogers ellen fordulna.

Eszébe jut, ahogy az öregek összedörzsölik a kezüket, amikor megérkeznek Rogershez, és ahogy Lidia leveszi a cipőjét, hogy megmelengethesse a lábát a fűtőtesten.

Ennek a problémának kézenfekvő a megoldása. A gondolatra liftezni kezd a gyomra. De az öregek fontosak. Fontos a jóllétük. Részben ők is célszemélyek. Ebben Rogers is egyetértene. A személyes kényelmet néha fel kell áldozni a küldetés érdekében.

Helyes.

Fogja a teát és a süteményeket – az utóbbiak elől voltak a konyhapulton, Esther biztosan nem arra számított, hogy nem vesz róluk tudomást – és beviszi a nappaliba.

Rogers pulóvere alatt egy nagy dudor éktelenkedik, az arcán az örömmel elegy rettenet. Egyik kezét a dudor tetejére helyezi, és gyanúsán olyan mozdulatokat végez, mintha Eleanor macska fejét vakargatná.

Mi?

– Elhagytak a melegebb éghajlat kedvéért, Jimmy – mondja Esther nevetve.

– Elég magas a testhőmérsékletem – teszi hozzá Rogers. – Az anyagcserém miatt.

Számos alkalommal előfordult már, hogy Rogers oltári nagy seggfejként viselkedett. Például, amikor kijött a kórházból DC-ben, és azonnal elkezdett edzeni. Vagy ott vannak a mindennapos futásai. A kóborlásai New Yorkban, mintha nem akarná a fél világ elfogni vagy megölni. És >50%-át megeszi minden adag süteménynek.

De ez.

Ez túlmeleg minden határon.

– Esther – mondja Rogers –, kérlek, ne engedd, hogy Bucky megöljön.

– Jimmy, ha eltöröd a teáskannámat és megpróbálsz megölni vele a barátomat, soha többé nem állok szóba veled.

Mindenki elárulta.

A dudor Rogers pulóvere alatt megmozdul, és Eleanor macska dugja ki a fejét a nyakkivágásán. Ránéz Barnesra.

– Mrrrt – mondja.

Barnes nem beszél macskául, de felismeri a hangjában a bosszúságot. Egy koppanással leteszi a teáskannát az asztalra, tölt magának egy csészével, és a fotelhoz viszi. Azok, akik ilyen lelkiismeretlenül elárulták, majd szépen felkelnek a saját bögréjükért, ha teázni akarnak. És ha maradt bennük egy szemernyi jóérzés, a nevetést is abbahagyják.

– Sajnálom, Bucky.

Rogers nem sajnálja igazán. Ha sajnálná, nem mosolyogna így.

– Ó, Jimmy – mondja Esther.

Belekóstol a teájába. Szörnyű íze van.

3,5 perc múlva Rogers megnyikkan, és Eleanor macska kimászik a pulóveréből.

Ha közben megkarmolta, akkor talán nem is követett el akkora árulást.

Átsétál Barneshoz, és egy réteg szőrrel vonja be az alsó lábszárát. Aztán felugrik a térdére, röviden kioktatja a viselkedése miatt, és a nyomaték kedvéért párszor belemélyeszi a karmait a combjába. Nem mintha Barnes egy pillanatra is hibásnak érezné magát. Talán Eleanor macskának kéne elgondolkodnia a saját viselkedésén.

Amikor már jó néhány perce dorombol az ölében, Barnes egyre hajlandóbbnak érzi magát arra, hogy megbocsássa a botlását. És talán arra is, hogy megbocsásson Esthernek azért a gyilkos beszólásért. És talán egyszer majd Rogersnek is megbocsát. Talán.

Esther azonban továbbra is az álláig felhúzott takaró alatt kuporog. A kötött anyag nyílásain keresztül fogja meg a bögréjét, és az arcához tartja, hogy felmelegedjen. Rogers észreveszi Barnes szemöldökráncolását, és közelebb csúszik Estherhez. De ez csak szilárdabbá teszi Barnes elhatározását. Ez lehet az egyik karácsonyi ajándékuk az öregek számára.

Hazamennek és Barnes érzi, amint az orra felenged Rogers lakásának egyenletes melegében. Amelyet két megbízható zár választ el az utcától. És amihez zárható postaláda tartozik és egy telefonszám, ami a nap 24 órájában hívható, ha vészhelyzet van, vagy elromlik valami.

– Költözzünk be Manhattanbe – mondja. – És költöztessük át ide az öregeket.

Rogers éppen mogyoróvaját kent a kenyérére, de most 27 egész másodpercig áll mozdulatlanul, lehajtott fejjel.

Nem tudod elhinni, haver. Mondd csak ki hangosan.

– Biztos vagy benne, Bucky?

– Biztos. Túl hideg van náluk. És túl veszélyes is.

– És mi lesz veled? Képes leszel Manhattanben élni? Olyan sok ember között?

Vállat von.

– Nem tudom.

A gondolatra elszorul a torka. De az öregeknek jobb lesz így.

Koncentrálj a jó dolgokra, Barnes. JARVIS, az épület. A konditerem. Az a fürdőkád.

– Megoldjuk, Buck.

Biztosan.

Rogers felhívja Stark hatékony ingatlanügynökét, aki a lakást találta neki, és egyeztet vele egy időpontot. Barnes azon gondolkodik, hogyan kezelhetné a lehető legjobban egy idegen érkezését. Átmehetne a régi lakásába. Vagy felszívhatná magát, és beleállhatna a helyzetbe. Hiszen csak egy fiatal hölgyről van szó, nem egy HYDRA-ügynökről.

Úgy dönt, hogy olvasni fog, amikor megérkezik, így a nélkül figyelheti meg, hogy interakcióba kelljen bocsátkoznia vele.

– Ó – mondja a fiatal nő, amikor megpillantja Barnest.

Alacsony, sötét hajú, vastag keretes szemüveget visel, a tekintete nyugtalanul cikázik.

– Egy barátom – mondja Rogers.

Barnes üdvözlésképp megemeli a könyvét.

Rogers belekezd a szónoklatába az öregekről. Az ablakhoz kíséri a nőt és rámutat az út túloldalán álló épületre.

– Látja, milyen rossz állapotban van – mondja.

– Igen – feleli a nő.

Úgy látszik, Barnes jelenléte idegessé teszi. Barnes a haja rejtekéből figyel, ahogy követi Rogerst a lakásban, és kaucióról meg bérleti díjakról sutyorog neki.

Barnesnak eszébe jut a kanapé párnái közé rejtett fegyver, és a karnyújtásnyi távolságon belül található 5 darab kés. Borsószik a háta ettől a nőtől.

– Szóval azt reméltem, meg tudjuk oldani, hogy úgy tűnjön, mintha a barátaim fizetnék a bérleti díjat, de nagyját én állnám – fejezi be a gondolatot Rogers.

A nő nem szól semmit. A tekintete ide-oda jár kettejük között, Rogersről Barnesra pillant, aztán megint Rogersre, ujjaival a mappája szélét babrálja.

Az istenit neki.

– Minden rendben? – kérdezi Rogers.

– Ó! Ó, persze! – csicsergi a nő, és beletúr a nála lévő méretes kezításkába. – Minden rendben, Rogers kapitány! Csak azt akartam mondani, hogy szputnyik.

Mi?

Barnes érzi, hogy a szeme fennakad, és a nyakizmai elernyednek.

Ez valami kibaszott vicc?

Fantasztikus. Szép munka, Barnes. Nagyszerű munka, biztonságiak. Hogy az istenbe lehet az, hogy Steven Grant Rogers és James Buchanan Barnes az egyetlen emberek a világtörténelemben, akiknek soha nem lehet egy perc nyugtuk sem?

A teste lassan összeroskad, de a harag még akkor is csendesen izzik a mellkasában, amikor már az agya is bedobni készül a törölközőt.

És egyszer csak a harag már nem csendes, és nem is izzás többé, hanem futótűz, amely a keresztcsontja alól árad, olyan hatalmasan, hogy pár másodpercre nem kap levegőt, és az agya alig fér el a koponyájában.

De nem a koponyája lett túl szűk. Az agyát érzi egy hónap óta most először megfelelő méretűnek, és az érzélem, amit azonosít, az öröm.

ÉRVÉNYTELEN KÓD FELÜLÍRVA

Küldetés!

ÉRVÉNYTELEN KÓD FELÜLÍRVA, AZ ÉN FENNTARTJA A KONTROLLT

Küldetés, te visszajöttél!

MEGERŐSÍTVE

Köszönöm, haver. Életmentő vagy.

MEGERŐSÍTVE

Barnes becsapja a könyvét. A nő fegyvert szegez Rogersre, akinek az arcáról őszinte csalódottság sugárzik. A nő pimasz kis mosolya hirtelen kevésbé tűnik magabiztosnak, amikor Barnesra pillant.

Szerencsétlen.

OSTOBA

Igazad van, mint mindig, küldetés.

– Szputnyik! – mondja a nő. – Szputnyik!

– Ajj, kedvesem – válaszolja Barnes –, ez a szar már nem működik rajtam.

MEGERŐSÍTVE

Megerősítve, küldetés. Megerősítve, megerősítve, megerősítve.

– De ez nem fair!

Szegény ostoba kis liba.

Barnes visszatér a könyvéhez, miközben Rogers kiveszi a fegyvert a nő kezéből, és a táskája pántjával összeköti a csuklóját. A nő harapni próbál, de a francba is, ha Rogers képtelen egyedül elbánni egyetlen apró ingatlanügynökkel, akkor megérdemel pár fognyomot.

ELUTASÍTVÁ

Oké, küldetés. Te vagy a főnök.

Barnesnak nevetethetnékje támad.

– Bucky. Mi lenne, ha segítenél egy kicsit?

Barnes felhívja JARVIS-t, az épületet, hogy riassza a biztonságiakat.

– Örmester, kérem, fogadja legmélyebb bocsánatkérésemet a mulasztás miatt.

Szegény épület. Szegény Stark. Egyikük sem reagál jól a hírre, miszerint megbízható munkatársuk átpártolt a HYDRÁhoz. A nő mindent elmond Rogersnek; a padlóra roskadva zokog, miközben Rogers a hogyan-árulhattad-el-így-a-hazádat arcával áll felette, a biztonságiak pedig pofákat vágnak egymásra, és össze-vissza botladoznak nagy zavarukban. Felettébb szórakoztató.

– Csak a pénzért tettem! – kiáltja a nő.

Kár, hogy nem azoknak a számláknak az egyikéről próbálták kifizetni, amiket JARVIS, az épület kiürített a számára.

Később ki fog borulni amiatt, hogy egy újabb HYDRA-ügynök hatolt be az otthonába, de pillanatnyilag túl jól érzés, hogy az agyának minden része ismét normálisan működik. Emlékezteti magát, hogy ne mosolyogjon, amikor a biztonságiak elviszik az ingatlanügynöknőt, és lehallgatókészülékeket keresve átvizsgálják a lakást. Ez a véget jelenti azok számára, amiket Barnes helyezett el korábban, de már nem számít. Most már birtokon belül van.

Közelebb húzódik Rogershez. A közelség pillanatnyilag nem jelent gondot. A fejében minden rendben van, így még ez sem zavarja.

– A küldetés visszatért.

Rogers megfordul és lenéz rá. Az eligazítás, aki szintén boldog, hogy újra teljes a létszám, képeket küld neki, amelyeken így állnak egymás mellett, és csendesen beszélgetnek, hogy senki más ne hallja. Van, amelyiken ő néz lefelé Rogersre, nem fordítva.

– Tényleg, Bucky?

Akármi is látszik most Barnes arcán – bár keményen próbál nem mosolyogni –, Steve most nem vág olyan savanyú képet, mint amilyet akkor szokott, ha Barnes említést tesz a belső konfigurációjáról.

– Igen.

Rogers megszorítja a bicepszét, és ezzel sincs gond. Elfogadható érintés.

– Nagyon örülök, Bucky. Nagyon örülök.

Rogers felhívja repülő Samet, hogy elújságolja, milyen sikeresen állt ellen Barnes az átkondicionálási kísérletnek.

JÓL VAGY? – írja repülő Sam.

MEGERŐSÍTVE

Gondolkodik, hogyan fogalmazza meg.

– Minden a helyére került az agyamban.

– Szép munka – válaszolja repülő Sam –, szólj, ha szükség van valamire.

Kiváló küldetés-segítő.

MEGERŐSÍTVE

Igen. Megerősítve.

Pottsról kiderül, hogy ő az, aki igazán félelmetes. Két órával később felhívja Rogerst, a hangja még mindig tiszta, fagyott acél, és tájékoztatja, hogy az ingatlanügynök részletes tanúvallomást tett, nevekkal, adatokkal, találkozási pontokkal. Mindemellett a társasházak kezelő céggel is egyeztette a terveiket.

Barnes nagyon kedveli Pottst.

Másnap csomagot hoz a futár, az öregek nevére szóló új bérleti szerződésekkel. Rogers összehajtja, és piros borítékokba teszi őket, amelyeket a legszebb művészi kézírásával címez fel. Barnes szalagokat tesz rájuk.

Most, hogy a küldetés felébredt, Barnes minden előre nem látható eseményre felkészültnek érzi magát. Például arra, hogy a karácsony nagyon hamar beköszönt.

Az öregek átjönnek karácsony este, így Rogers kárpótolva érezheti magát a kihagyott filmek és finomságok miatt. Úgy tűnik, az ünneppel kapcsolatos témájú filmekből kifogyhatatlan készlet áll rendelkezésre. Lidia hangosan kardoskodik a modernnek mellett, amelyeket egy Hallmark nevű csatornán játszanak.

– Ki van zárva – tiltakozik Ollie –, nem akarok olyan ostoba filmeket nézni, amikben valami szegény lány beleszeret egy inkognitót viselő hercegbe.

ELUTASÍTVÁ

– A monarchiával, mint politikai rendszerrel együtt jár a munkásosztály elnyomása – teszi hozzá Barnes támogatásul.

– Egyetértek – mondja Steve.

Szegény Lidia, nincs szerencséje. A modernnek helyett régi filmeket néznek. Barnesnak különösen a háborút megjárt két katonatársról szóló tetszik: az egyiknek mindent meg kell tennie, amit a másik mond, mert az megmentette az életét. A film alatt sokszor néz Rogersre, amitől Steve füle lágolni kezd.

– Mostanában már senki sem jár éjféli misére? – kérdezi Rogers 21:00 körül, amikor az öregek késznek tűnnek arra, hogy jól betakarózzanak.

– Én mint zsidó, nem szoktam – mondja Esther éles hangsúllyal, de Barnes tudja, hogy csak viccel.

– Lidia egy istentagadó pogány, én meg nem tudok addig fennmaradni – mondja Ollie. – De a Szent Anna templom itt van az utcában. És az epizkopális templom is közel van, ha protestáns vagy.

– Csak kíváncsi voltam – mondja Rogers. – Úgy tűnik, régen sokkal nagyobb feneket kerítettek a vallásnak. Senki sem kérdezte, hiszünk-e vagy sem. Csak eljárt mindenki a templomba.

– Ez a cinizmus – mondja Lidia. – A holokauszt, a hidegháború és a terrorizmus korában senki nem akar már hinni a reményben. Túl kockázatosnak tűnik megnyílni és azzal próbálkozni, hogy egy közösség részévé váljunk.

Erre Rogers és az öregek is elszomorodnak. Nem küldetés-komptaibilis. Karácsonyeste van. Van itthon tojáslikőr, a lakás jó meleg, és a tévében karácsonyi dalok mennek.

– Mi egy közösség vagyunk – mondja.

MEGERŐSÍTVE

Esther mosolyog rá először. A mosolya fertőző. Jó értelemben véve.

– Így van, drága szívem. Ebben igazad van.

A film hátralévő részére közelebb fészkelte magát hozzá, és Barnes nem bánja.

– Nagyon jó volt, amit mondtál – mondja Rogers, miután hazakísérték az öregeket, és Barnes épp a reggelit készíti elő másnapra. – Arról, hogy egy közösség vagyunk.

– Kösz.

Rogers a konyhapultnak támaszkodik, eljátszva, hogy ő Mr. Szuperlaza Csávó, amibe szánalmasan belebukik.

– Biztos vagy ebben a költözés-dologban, Buck? Nem lesz gond, hogy messzebbre laknak majd tőlünk és ritkábban fogod látni őket?

Barnes gondolkodik, miközben palacsintatésztát önt a kenyérdarabokra. Valóban sok potenciális nehézség merülhet fel. De az a helyzet, hogy az öregek nem élhetnek tovább abban a lerobbant házban. Negatív hatással lesz az egészségükre. És ha meghalnak, akkor soha többé nem láthatja őket.

KERÜLENDŐ

Megerősítve, küldetés.

– Segítünk vele rajtuk – mondja.

Mire Rogers a homlokát ráncolja. Miért?

– Oké – feleli Rogers.

Barnes 05:43-kor ébred, és a várakozás nevű érzelmet azonosítja: alig várja, hogy kinyithassa a nevére szóló a három csomagot a fa alatt.

Mikor ébred fel Rogers?

Barnes vár még 12 percet a kanapén, de nem hall semmit, ami arra utalna, hogy Rogers ébren van. Mi a helyes lépés? Várjon tovább? Elfogadható, ha felébreszti?

Talán jó lenne megnézni, hogy van.

MEGERŐSÍTVE

Ez eldönti a dolgot. Kigördül az ágyból, és óvatosan a galéria lépcsőjéhez oson. A zaj, amit a talpa kelt a második lépcsőfokon, túl halk a normál emberi fül számára, de...

– Buck? Ébren vagy?

Megkönnyebbülés azonosítva.

– Igen.

Mire Rogers megjelenik a lépcső tetején, kócosan, vigyorogva.

– Hála istennek! Már fél órája várok. Boldog karácsonyt!

A célszemély egyértelműen boldog.

Küldetés-kompatibilis.

– Boldog karácsonyt!

Ez egy jó mondat. Barnes komolyan gondolja. Lehet, hogy a karácsony egy elpuhult, civil ünnep, amiben nincs helye világuralmi kísérleteknek, kínzásnak, vagy általában véve a gonosztetteknek. De helye van benne a kedvességnek. És megtanulta, hogy a kedvesség a biztonság egy formája. Hogy a kedvesség biztos rév lehet az én számára, ami védelmezi, és erőt ad neki, hogy fellépjen a kegyetlenséggel szemben.

Mint egy nap birkás nadrágokból. Vicces gondolat.

– Te vagy a ceremóniamester, Bucky. – mondja Rogers. – Mivel kezdjük? A reggelivel? Az ajándékokkal? Kérlek, mondd, hogy az ajándékokkal, mert kifürja az oldalam, hogy mi lehet azokban a dobozokban.

Micsoda nevetséges kérdés. Természetesen az ajándékokkal.

Barnes emlékszik, mit mondott Rogers aznap a lépcsőházban, így elégedettséget érez, amikor meglátja, hogy elmosolyodik, és nagy sebességgel a fa felé indul. A küldetés célja kezdetben

a védelem volt. Aztán kibővült Rogers érzelmi jóllétének a biztosításával. Rogerst boldoggá tenni kívánatos. Elég boldogtalanságban volt már része.

– Oké – mondja Rogers, amikor már a padlón ülnek a puha, fehér fények alatt –, te kezdesz. Ez itt fontos lehet még ma reggel.

Átnyújtja a nagy dobozt.

Barnes már harminchatodszor rázza meg, mióta megjelent a fa alatt. A halk, csilingelő zaj ezúttal sem árulja el, mit tartalmaz.

Kicsomagolja.

– Jézusom, Bucky, a világválságnak már vége. Tépd le nyugodtan a papírt, nem kell félretenni!

Mintha ettől gyorsabban csomagolná ki.

– Uhh, Bucky, hogy te mekkora egy seggfej vagy!

MEGERŐSÍTVE

Megerősítve.

Barnes még mindig beleszédül egy kicsit, ha a küldetés megszólal.

A dobozban egy kávégep van. Egy nagy, olasz kávégep, eszpresszókészítő egységgel és tejhabosítóval. És egy 56 oldalas használati utasítással.

– Tetszik?

Ezzel az eszközzel akkor készíthet otthon mokaát, amikor csak akar. És sima kávéát az öregeknek. És még ki tudja, mi egyéb van abban a használati utasításban.

És az övé. A 14 ruhadarabjával, a 2 pár cipőjével és a táskányi fegyverrel együtt. Az övé.

– Bucky?

– Nagyon... Jó.

– Igen?

– Igen.

Nem számított rá, hogy az ajándékok ilyen erős reakciót váltanak majd ki belőle. Ahelyett, hogy valami kínosat mondana, inkább átnyújt Steve-nek egy dobozt. Steve letépi a papírt, és azt mondja:

– Mi a..?

Barnes odanyújt neki egy másikat. Steve kinyitja, és elneveti magát. Barnes már nyújtja is a következőt.

Mire eléri a doboztorony alját, Steve eldől a padlón, és úgy nevet, hogy könnyek potyognak a szeméből. Körülötte nyolc garnitúra pizsama hever.

- Egy világoskék, antropomorfizált tejesdobozokkal és piritósokkal
- Egy élénksárga, zöld traktorokkal
- Egy fehér, rajzolt sushikkal
- Egy világosbarna, kétlábú, kánkánzó skót juhászutyákkal
- Egy élénkpíros, dohányzókabátot viselő, martinit ivó egerekkel
- Egy világosszürke, repülő disznókkal és bolyhos felhőkkel
- Egy fekete, neonszínű elefántokkal

- Egy rózsaszín-zöld csíkos, motorsisakot viselő zsiráfokkal a zöld csíkokban

Barnes majdnem olyan nyugodtnak érzi magát, ha rájuk néz, mintha a birkás nadrágot látná (amit Rogers épp visel, szép munka, Rogers).

Ezek voltak a legidiótábbak, amiket csak talált. Mindegyik azt jelenti „biztonság”. Azt jelentik „otthon”. Azt jelentik „emlékezz”.

SZÉP MUNKA

Kösz, küldetés.

– Jézusom, Bucky, ezek iszonyú rondák. Imádom őket!

Összehajtja a pizsamákat, és egymásra rakja őket. Megveregeti a ruhatorony tetejét. Úgy tűnik, örül.

Barnesnak nem is kell emlékeztetnie magát arra, hogy mosolyogjon. Csak úgy megtörténik. Mire szavak szabadulnak fel.

– A birkás nadrág segített – mondja – akkor éjjel, amikor eljött a programozó. Egy részem nem tudta elhinni, hogy aki ilyen nadrágot visel, megfelelő célpont lehet. Segített emlékezni. Önmagamnak maradni.

– Ezért fontos neked?

– Megerősítve. Segített emlékezni. Te vagy az otthonom.

– Bucky.

Egy kis ölelés belefér. Ünnepnapokon, amikor végre sikerült kimondania valamit, amit régen ki kellett volna.

– Te meg az én otthonom vagy – suttogja Rogers a fülébe.

MEGERŐSÍTVE

Megerősítve, megerősítve.

Amikor visszaül a sarkára, Rogersnek már nagy szüksége van az utolsó ajándékára. Barnes odaadja neki a kis dobozt.

– Szerintem te vagy a soros, Bucky.

– Erre most van szükséged.

Rogers kinyitja a dobozát, és két, az amerikai hadseregben rendszeresített vászonzsebkendőt talál benne. Az egyiket használja, de aztán újra nevetni kezd, szóval minden rendben.

Rogers-től kap egy ugyanolyan inget, mint amit a kapcsolatfelvétel előtt adott neki, és amit a HYDRA seggfejek tönkretettek. És egy vázlatfüzetet, ami tele van képekkel az együtt töltött éveikről, mielőtt hidegre tették volna őket.

Az eligazításnak annyira tetszik, hogy egy kicsit megfájdul a feje. Még arra sem képes, hogy emlékeket küldjön neki, így nem ismeri fel a jeleneteket.

– Nem baj, ha nem emlékszel – mondja Rogers. – Ha akarod, majd mesélek róluk.

– Egy kicsit muszáj néznem őket – mondja Barnes.

– Jó értelemben?

– Igen.

– Akkor csak nézd, ameddig szeretnéd.

Ezek az új dolgok az övéi, és Rogers szándékosan adta neki őket. És Rogers boldog. És a reggelit csak be kell tenni a sütőbe.

– A karácsony felkerült a jó dolgok listájára – mondja.

– Igen, Bucky. Kösz, hogy emlékeztetsz rá.

Steve sokat fogja mosni azt a két zsebkendőt. Barnes már előre látja.

A gyorsindítási funkció leírása és a Rogers éjjeliszekrényében rejtegetett csomag kávébab segítségével az 56 oldalas használati utasítás elolvasása nélkül is tud készíteni egy kanna fantasztikus kávé. Abban a 45 percben, mialatt az édes bundáskenyér megsül, ignorálja Rogers nyavalygását, és elolvassa a használati utasítást.

Rogers védelmében, a bundás-kenyérnek nagyszerű illata van. Az íze még jobb – szerencse, hogy két tepsivel sült, különben az öregeknek nem jutott volna.

Esther egy tepsiszettet ajándékoz neki. Ollie egy szerszámosládát, amit azokkal a szerszámokkal töltött meg, amelyeket Barnes vásárolt a vasboltban és szanaszét hagyott a régi házban: egy egész készletre való tárgy, amelyeket Barnes nem tekintett a sajátjának. Lidiától három könyvet kap: a Sütemények Bibliáját, a Sülteket Bibliáját, és a Levesek Bibliáját. A címük ellenére elég biztos benne, hogy nem vallásos szövegeket tartalmaznak. Ellenben mindegyiken az áll, hogy >1000 recept van bennük. Sok lesz a tennivalója.

Talán mégis jó, hogy elköltöznék. Ha ilyen sok holmija lesz, szüksége lesz egy saját szekrényre.

– Ó, Jimmy, ez nem lehet – mondja Lidia, amikor kibontja az ajándékát.

Mi?

Biztos volt benne, hogy megfelelő lesz. A Mester és Margarita dedikált első kiadása orosz nyelven Lidia több érdeklődési körét is egyesíti magában.

– Ez túl sok! Nem fogadhatom el! Én csak szakácskönyveket vettem neked!

Steve-re néz.

– Hiszen a szakácskönyvek nagyon jók.

– Azt hiszem, az ára miatt aggódik, Buck.

– Pontosan!

Ó. Hát. Az nem probléma.

– Ne is törődj vele – mondja –, az összes pénzemet a HYDRÁtól loptam.

– Mi? – kérdezi Rogers, de Lidia már nevet.

– Minden készpénzemet egy utánpótlásbázisról loptam, és JARVIS, az épület segített hozzáférnem a HYDRA jó néhány számlájához.

– Mennyi pénz ez, Bucky?

Ne beszélj velem ilyen hangon, Rogers. Nem vagyok hajlandó bűnösnek érezni magam azért, mert elvettem a pénzt a rosszfiúktól.

– Rengeteg.

– Bucky.

– Jaj, Steve, hagyd már, sokkal jobb célokra fogja használni azt a pénzt, mint a HYDRA.

Hozzáhajol és ad egy puszit az arcára.

– Köszönöm Jimmy. Ez a könyv csodálatos.

– Ha már a kéréseknél tartunk – mondja Ollie –, akkor én szeretnék még egy ilyen pulóvert.

Barnes előhúzza a telefonját és rendel még egyet.

Esther felsikkant, amikor meglátja a macskabútort („ez magasabb, mint én!”) és Barnes kénytelen elküldeni még egy last minute rendelést, amikor ráébred, hogy Esther nem tervezi megosztani velük a Hónap Sajtja Klub által küldött első csomag tartalmát. Milyen kiábrándító, Esther.

De az öregek a borítékok láttán csendesednek csak el igazán.

Mosolyognak, és szkeptikus pillantásokat váltanak, amikor Rogers átadja őket nekik, és szórakoztató figyelni, amint hitetlenkedő arckifejezéssel, szemöldökráncolva elolvassák a szerződési feltételeket.

– Mi ez? – kérdezi Esther.

– Csak ha akarjátok – mondja Steve –, de úgy gondoltuk...

– Aggódtunk – teszi hozzá Barnes.

– Aggódtatok? – kérdezi Lidia.

– Nincs az a mennyiségű szigetelőanyag, amivel segíteni tudnánk azon a házon – mondja Steve. – És hiába mondogatjátok egész nap, hogy a tulajdonos nem fog több gondot okozni, nekem akkor sem tetszik ez a helyzet.

– Nem biztonságos – mondja Barnes.

– És ti hol fogtok lakni? – kérdezi Esther.

– A Bosszúállók toronyban.

Barnes utálja ezt a nevet.

– Hát, nem is tudom... – tétovázik Esther.

– Fiam – mondja Ollie, egy hatásos szemöldökráncolással –, az nem lehet, hogy csak ennyi a lakbér.

– Ki gondolta volna, hogy erre az épületre is érvényes a lakbér szabályozás – mondja Rogers határozott hangon.

Ollie még dühösebbnek tűnik.

– Amerika kapitány épp most hazudott nekem?

– Én nem látok itt semmiféle Amerika kapitányt – mormogja Rogers.

Ez így nem lesz jó.

Senki sem fogja tönkretenni a karácsonyt, az istenit.

– Ha van valami, amit a HYDRA utálni fog – mondja Barnes – az az, hogy a pénzt átlagos választópolgárok kényelmének és biztonságának növelésére fordítják.

Mind megfordulnak és rámerednek.

– Mi? – mondja Rogers.

– Mi? – mondja Ollie.

– Jimmy, hogyan? – kérdezi Esther.

– Te szörnyű gyerek – mondja Lidia és elneveti magát.

Végre.

– Gyere Lidia – hívja Barnes –, nézzük meg a szomszéd lakást!

Senki sem akar hátramaradni. Amint kisorolnak az ajtón, Barnes jelel Rogernsek: a macskabútor.

Barnes kinyitja az ajtót, és a reggeli nap fénye beömlik az elhúzott függönyökön. A lakás kicsit poros, de a reggeli fényben óriásinak tűnik, és jó meleg van.

– Ó, egek – mondja Esther –, ez tényleg elég lenne kettőnknek.

– És a könyveimnek.

Körbejárják a lakást, és helyeslő megjegyzéseket tesznek a szekrények méretére és a privát szféra biztosításának módjára. Barnes kicsit megnyugszik, amikor meglátja, hogyan simítja végig Esther a gránit konyhapultot. Amikor Lidia kinyújtott karral lépkedni kezd a fal mellett, hogy lemérje a hosszát, már majdnem biztosnak érzi magát.

Amikor Rogers bevonszolja a macskabútort és felállítja a nagy, nyugatra néző ablak mellett, már tudja, hogy győztek. Esther felhorkan.

– Hát, rendben fiúk – mondja. – Megfogtatok bennünket. Jók leszünk, és tesszük, amit mondtok nekünk.

– Mi van? – méltatlankodik Ollie.

– Te csak hallgass, Ollie Peters – csitítja Esther. – Ezek a fiúk hihetetlenül nagyvonalúak hozzánk. Szépen beköltöztöl ide, a köhögésed feltisztul, a fagydaganataid elmúlnak és... És élvezni fogod.

Három másodpercre úgy tűnik, hogy Ollie makacskodni fog, de ahogy ott áll a napfényben a meleg pulóverében, egyértelműen látszik, hogy fizikailag jól érzi magát.

– Rendben – mondja végül. – Rendben, ez tényleg csodálatos. Köszönöm szépen.

Erre még több édes bundáskenyeret kell enni. És még több kávé inni. És ráadásnak még több filmet nézni. Mire Barnes kiveszi a marhasültet a sütőből, már az összes konyhai kisegítője a szomszéd lakásban méricskél. Nem bánja.